

som den forelaa, jo var en Veilighedslov, en Nødhjælp overfor abnorme Tilstande, og at det altsaa kun gjaldt om gjennem Loven at muliggjøre, hvad der ellers vilde være vanskeligt, medens man derimod ikke vilde gennemføre principielle Reforme paa noget Omraade. Det er jo egentlig for en væsentlig Del abnorme Tilstande, som have fremkaldt Nødvendigheden af denne Lov, nemlig de store Folkethingskredse, hvor der skal vælges en stor Mængde Valgmænd, og hvor altsaa den vante og efter Valglovens Bogstaber foretagne Fremgangsmaade ikke kan bruges. Man har jo i Praxis allerede fulgt den Fremgangsmaade at lade stemme efter afgivne Lister, og dette høie Thing har godkjendt det. Det, der var praktisk Trang til ved det forestaaende Landstingsvalg var, at den Praxis, som altsaa ved Samstemning fra alle Sider havde udviklet sig, blev lovfæstet. Det var det, som Forslaget, som det forelaa fra Regeringens Side, gik ud paa, idet man kun havde ændret, hvor det var nødvendigt, nemlig hvor der skulde vælges en Flerhed af Valgmænd i en Kreds, man havde saa naturlig taget Analogi og Forbillede fra den Ordning, som finder Sted ved Borgerrepræsentationsvalgene. Der var altsaa ikke paa nogen Maade foregribet Noget i Henseende til den almindelige Afstemningsmaade. Det var klart, at Lovforslaget kun fremtraadte som en praktisk Nødhjælp i Tilfælde, hvor den i Loven foretagne Fremgangsmaade ikke kunde bruges. Det var netop det, Thinget den Gang var enige om at fastholde, og det forekommer mig ogsaa at være det Korrekte og Naturlige. Jeg veed ikke, at der har vist sig Trang til Ændringer i Valgloven paa andre Omraader end netop der, hvor det store Antal Valgmænd gjør en Differing umulig, og hvorfor skal man saa i Anledning af en saadan Veilighedsnødvendighed gaa til at gennemføre en almindelig Reform, som, hvis den skulde gennemføres, maatte strække sig videre, navnlig ogsaa til Folkethingets valg, og som maatte gjøres til Gjenstand for nærmere grundigere Overveelse, end der kan blive Spørgsmaal om at skjænte den ved denne Veilighed. Der vil vel foreligge en naturlig Anledning til at komme ind paa disse almindelige Principspørgsmaal, naar Folkethingskredsene skulle omordnes; saa maaske der jo foregaa en Ændring i Valgloven, og da vil det være naturligt ogsaa at tage det Spørgsmaal op. Saa vil der være den rette Veilighed til Overveelse, idet man da ikke skal drøfte Spørgsmaalet under Tryk af en foreliggende praktisk Trang, en Nødvendighed, saa at

sig, der hyder at komme til Ende med Sagen, men kan staa fuldstændig frit, saa at man kan overveie Sagen rent saglig uden den særlige Nødvendighed, at Loven skal bruges ved et forestaaende Valg. Jeg skal tillade mig, altsaa i Overensstemmelse med det Synspunkt, som jo baade den høitærede Minister og dette Thing fra begge Sider have vedkjendt sig ved 2den Behandling, at foreslaa det høitærede Thing at vende tilbage til den oprindelige Affattelse, hvorved alle de principielle Ændringer, som ere indførte her, ville udgaa, og de Betænkkeligheder, som Lovforslaget nu frembyder, ville bortfalde. Det forekommer mig, at naar der er Spørgsmaal om en Lov angaaende Valgmaaden til dette Thing, og naar dette Thing i sin Helhed fra begge Sider har vist den Resignation ikke at ville gjøre Forandring videre, end Nødvendigheden hyder, ikke at ville gennemføre en principiel ny Ordning, men nøies med, hvad Diebliffets praktiske Trang hyder, er det dog ganske naturligt at vente, at der ogsaa fra det andet Things Side vises den Hensynsfuldhed at anerkjende det Synspunkt, som saaledes har været det herskende her. Det er saa meget naturligere, som vi kun sige: vi ville ikke gaa videre i Retning af Forandring end Diebliffets Trang hyder. Det er yderligere pointeret ved den høitærede Ministers Ændringsforslag, hvorefter Loven begrænses til 6 Maanedag — det er selvfølgelig et Forslag, som jeg fuldt ud kan acceptere, idet det kun yderligere tjener til at gennemføre den almindelige Opfattelse, ud fra hvilken jeg ogsaa har tilladt mig at stille mit Ændringsforslag.

Casperen: I Modspætning til den sidste ærede Tale skal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Forslag til Thingets Vedtagelse. Jeg mener netop, at her er god Grund til at tage det foreliggende Spørgsmaal op. Det forekommer mig, at naar der skal gjøres Forandring, og naar den Forandring, der er foreslaaet ved Folkethingets Affattelse, er saa ringe, som den er, er der ingen Grund til at skyde disse Spørgsmaal til Side, særlig da den høitærede Indenrigsminister jo ikke har modsat sig Forslaget af Realitetsgrunde, ligesom Høire i Folkethinget jo heller ikke modsatte sig dette Forslag. Det forekommer mig derfor, at der ikke er Grund til atter at lade dette Lovforslag være et af dem, som lige i Slutningen af Samlingen skulle gaa fra det ene Thing til det andet og mulig i Fællesudvalg; vi kunne faae saadanne Spørgsmaal nok endda. Det synes mig derfor rigtigt at vedtage det,